

POKŘIVENÉ *duše*

ELENA LAWSON

 BARONET

Pokřivené duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Elena Lawson

Pokřivené duše – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POKŘIVENÉ
duše

Vrány z Briarovy akademie 4

POKŘIVENÉ *duše*

ELENA LAWSON

 BARONET

Copyright © 2022 Elena Lawson

Translation © Renata Heitelová 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-269-2927-7

ISBN e-knihy 978-80-269-2933-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2934-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2928-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1. KAPITOLA

Corvus

Grey se na tenkém lůžku zavrtil, a jak se probouzel, obličej se mu zkřivil. Chirurgická páska držela čistý obvaz na ošklivé ráně v tom místě, kde mívá pravé oko, a pokožku kolem ní měl zkrabatělou.

Rook trhl bradou nahoru a odložil nůž, kterým si do kůže na pravém předloktí vyrýval dalších dvanáct čárek za svá zabití. Poodešli jsme od předního okna Svatyně, kde jsme tiše stáli na stráži. Tónovaným sklem už dovnitř pronikalo chladné světlo rozbřesku.

„Probouzí se,“ zamumlal Rook a vrávoravým krokem se vydal ke Greyovi. V noze měl dvě střelná zranění. Kdyby ho projektil zasáhl jen o pár centimetrů výš, roztříštil by mu čéšku v koleni.

Grey zakašlal a Rook se sehnul, aby mu vsunul paži pod ramena a pomohl mu se posadit. Vzal jsem z podlahy vedle lůžka sklenici vody a podal mu ji. Sice mě při tom ostře bodlo v břiše, ale cuknutí jsem potlačil.

„Napij se,“ přikázal jsem mu a nestaral se o to, že můj hlas ruší ostatní zraněné Světce ležící na lůžkách po celém prostoru baru.

Pach střelby a zranění tu byl tak silný, že dokázal překrýt obvyklý zápach vyčpělého alkoholu, jímž tu byly nasáklé stěny.

Grey polkl pár doušků vody, a když se probral z omámení způsobeného léky, které mu podal náš doktor, aby ho udržel v klidu, pomalu se na nás jedním okem zadíval.

Když jsem se napřímil a vstal, přitiskl jsem si ruku k obvazu na podbřišku. Nahmatal jsem přes gázu hřeben z tuhých stehů. Nevzpomínal jsem si na to, jak mi doktor odtamtud vytáhl kulku, ale skoro jako bych cítil, jak mi mezi hlavními orgány šťouchal, škrábal a dloubal ostrými nástroji a jak mi zašíval zase dohromady kousky vnitřností i vnější rány.

„Kde je AJ?“ zachroptěl Grey.

Zatnul jsem čelisti a zuby mi pod tím tlakem cvakly.

Rook stiskl prsty kolem Greyova ramene a sevřel ho, jenže oko našeho nejmladšího bratra se upíralo pouze na mě. Jako by snad věděl, že za její odchod můžu já, přestože byl v té době v bezvědomí, téměř mrtvý, sakra, když jsem jí ta slova řekl.

„Utekla. A nezvedá nám telefon,“ vysvětlil jsem tičným hlasem. Měl jsem co dělat, aby se mi neroztřásl. „Už jsou to hodiny, co jsem poslal Drakea, aby ji našel. Těsně před úsvitem mi napsal, že se mu to nepodařilo.“

Grey vážně přikývl, a jak nad tím přemýšlel, přimhouřil oko.

„Obviňovala se kvůli tomuhle,“ řekl a s úšklebkem zvedl ruku, aby si opatrně přešel po obvaze.

„Někdo jí k tomu pomohl,“ zasyčel Rook a střelil po mně temným pohledem, než se obrátil zpátky ke Greyovi.

Bratrovi se zlostí rozšířilo chřípí a napjaly se mu vrásky kolem úst. Pomalu zavrtěl hlavou.

„Vrátí se. Neopustí nás,“ pronesl přesvědčeně. „To nemůže.“

Rook přikývl. „Jasně, brácho. Až na to bude připravená, vrátí se.“

Greyovi se uvolnila ramena a poprvé se rozhlédl kolem sebe po tichém chaosu, co nás všechny obklopoval. „O kolik lidí jsme přišli?“

„O osm,“ odpověděl Rook.

„Do prdele.“

„Kolik máme zraněných?“

„Ty, co tu vidíš. Doktor říkal, že se z toho všichni dostanou, ale Vance už nebude nikdy chodit.“

Otočil jsem se k oknu a zíral do časného rána, jako bych mohl Avu Jade silou vůle přimět, aby se vynořila z řídké mlhy držící se v ulici.

Vrátí se.

Musí se vrátit.

Pálilo mě v hrdle, tak jsem ztěžka polkl, abych tu bolest uhasil. Olízl jsem si suché rty a ucítil na jazyku krev. Neměl jsem, jak poznat, jestli byla moje, nebo někoho jiného.

Od té doby, co jsme se sem vrátili, nikdo kromě Diesela a malé skupiny nezraněných Světců a Králů tohle místo neopustil. Odjeli, aby se postarali o úklid na místě činu a dohlídli na to, že nikdo neunikne živý.

„Ahoj,“ pronesla slabě Becca tenkým a vyčerpaným hlasem. Ze zadní místnosti, kam jsme ji umístili, k nám bosky našlapovala mezi lůžky spících gangsterů. Když uviděla Greye, šklubla sebou, ale rychle to zakryla drobným úsměvem. „Jsi vzhůru,“ poznamenala. „Znamená to, že...“

„Bude v pořádku,“ potvrdil Rook stroze. Jeho slova zněla definitivně, jako by Greyovo přežití záviselo zcela na něm a on už se tak rozhodl. Jako by vyzýval smrtku, jen ať si zkusí přijít a vznést nárok na duši, která patří nám.

Greyovi poskočil koutek rtů. Naklonil hlavu k Becce, která si zastrkávala dlouhý pramen tmavých vlasů za ucho. „Vypadá to tak hrozně?“ zeptal se.

Vyplašil ji tím a ona začala vehementně vrtět hlavou. „Cože? Ne. Ne, je to, hm...“

„Vypadá to drsně,“ doplnil Rook a věnoval Becce pohled, kterým by ji skoro mohl spálit na popel.

„Jo,“ přikývla Becca a polkla. „Prostě... prostě to jenom vypadá, jako že to bolí, to je celý.“

„Jo, bolí,“ potvrdil Grey a odkašlal si. „Mám pocit, jak by mě do hlavy kopl kůň.“

Sevřely se mi útroby.

„A pak mi zombie tupýma nehtama vydloubla oko.“

Rookovi zacukalo v horním rtu. „Díky za tu představu, kámo,“ pronesl bez mrknutí oka a s chladným pohledem, aby zatajil, jak ho bratrova bolest trápí. Poplácal Greye po stehně. „Dojdu ti pro další morfin, ty mimino.“

Becca se objala kolem těla a odcupitala k přednímu oknu, kde jsem stál. Vyhlédla na ranní ulice, které se pomalu probouzely do dalšího báječného dne v Thorn Valley. Nikdo tu neměl tušení, že pouhých pár kilometrů odsud, jen kousek z doslechu, v bitvě na březích Jezera přízraků, padlo nejmiň čtyřicet mužů.

„Ještě se nevrátila,“ poznamenala Becca.

Nebyla to otázka, tak jsem neodpověděl.

Zachvěla se a zatnula prsty do ramen.

Bylo tu horko jak v peci, takže jsem věděl, že se neotřásla zimou.

„Zkoušel jsi jí volat?“ zeptala se.

Povytlhl jsem obočí a jí poklesla ramena. „Promiň, blbá otázka. Jasně žes jí volal.“

„Mám to brát tak, žes to zkoušela taky?“

Becca přikývla a mně se zkroutil žaludek.

Ava Jade by nás ignorovala, kdyby byla našťvaná, obzvlášť mě, ale proč Beccu? Jestli neodpovídá na zprávy ani nezvedá telefonáty své kamarádce, znamená to, že je víc raněná, než jsem si uvědomoval.

Anebo ztratila zpropadený mobil.

Nebo se stalo něco ještě horšího.

Litoval jsem toho, že jsem nepožádal Greye, aby jí do nového telefonu nainstaloval sledovací aplikaci, jenže jsem se snažil oprostít se od potřeby ji mít neustále pod kontrolou. Chtěl jsem jí dopřát víc svobody. A koukejte, co z toho mám.

Sevřel jsem ruce do pěstí. Nebylo to dneska ráno poprvé, co mnou proběhlo nutkání do něčeho mlátit, až by mi popraskaly a krvácely klouby. Cítil jsem to v pažích a celého mě to rozpálilo. Zavřel jsem oči, abych tu touhu potlačil, a roztřeseně vydechl.

Mého ramene se nesměle dotkla ruka a já sebou trhl. Sevřel jsem okenní parapet, abych neodmrštíł nejlepší kamarádku svojí holky přes celou místnost.

„Bude v pořádku,“ promluvila Becca, její tón však postrádal jistotu. „Vždycky je v pořádku, bez ohledu na to, co se děje. Jsem skoro přesvědčená, že ta holka nemůže umřít.“

Umřít? Proč sakra musela říct tohle?

Promnul jsem si dlaní ostré strniště na čelisti a odtlhl se od Beccy, aby se mě nedotýkala.

Zadní dveře do Svatyně se otevřely a já okamžitě vytáhl zbraň a zamířil. Becca se ve zlomku vteřiny schovala za mě.

„Co vám trvalo tak dlouho?“ zeptal se Rook tiše.

Když do hlavní místnosti vešel Diesel s několika muži v patách, pulz se mi uklidnil.

Schoval jsem pistoli za opasek džín a nevšímal si zranění, které ve mně stále řvalo bolestí.

Otec se rozhlédl po zraněných kolem sebe a bouře v jeho tváři se neuklidnila, dokud nespátřil Greye.

„Jsem v pořádku,“ oznámil mu Grey.

Dieselovi poskočil ohryzek, našel si cestu mezi ostatními a klekl si na koleno, aby zkontroloval Greyův stav a jeho zranění sám. Jakmile byl spokojený, přikývl a kousek z toho ledu v jeho očích roztál. Na povrchu zanechal lesk, otec však zamrkal, ztěžka popotáhl a slzy byly pryč.

„Vyděsils mě, hochu.“

Grey se uculil. „No konečně. Pokouším se o to už roky.“

Diesel zakroutil hlavou a vstal. „Chytráku.“

Vytáhl něco ze zadní kapsy, otočil se a hodil mi tenký mobil. Chytil jsem ho a překvapením pootevřel rty. Sevřela mě hrůza.

„Našel jsem ho na střeše loděnice,“ vysvětlil Diesel, když jsem stiskl postranní tlačítko a rozsvítil displej. Byl zaplavený zmeškanými hovory a upozorněními. Baterie už skoro umřela. „V jednom kuse vyzváněl. Napadlo mě, že by se na něj mohl Grey mrknout a zjistit, jestli nepatří jím, nebo...“

„Nepatří,“ přerušil jsem ho. „To je Vrabčákův mobil.“

Donesl jsem ho Greyovi a bratr si ho dychtivě vzal.

„Je zamčený. Dokážeš se do něj dostat?“

Rook se vrátil s jedinou malou pilulkou, Grey si ji však nevzal. Místo toho hleděl na zamčený displej, jako by mohl přijít na její heslo jenom zíráním.

„Potřebuješ noťas?“

Zavrtěl hlavou, s palcem nad mobilem chvíli váhal, pak do něj pětkrát tůkl a úlevně vydechl.

„Jak znáš její heslo?“

„Jednou jsem ji viděl zadávat první dvě číslice. Nebylo těžký domyslet si zbytek.“

Zatímco projížděl všechny naše zmeškané hovory a nepřčtené zprávy, odolával jsem nutkání vypáčit mu telefon z rukou.

„Co tím myslíš?“ zeptala se Becca zmateně.

„Byly to osmička a sedmička, takže V a R. Není problém uhádnout zbytek. Odemykala ho otiskem palce, ale její záložní heslo bylo *Vrány*.“

Jeho slova byla jako rána na solar.

Ještě nevím jak, ale vynahradím jí to. Budu na kolenu žádonit o odpuštění. Budu se plazit u jejích nohou, jak dlouho bude třeba.

Neměla vypálit tu ránu, ale já jsem na ni neměl svalit vinu za Greye a za všechno.

Navíc tu byla ještě druhá možnost.

A sice že jsem neměl pravdu.

Kdyby Ava Jade nevystřelila, mohlo by se stát, že by se Lenny Eso vrátil ještě silnější, s lepším plánem a pozabíjel by nás všechny.

Sice jsme přišli o dobré chlapy, ale my jsme stále naživu.

Diesel je naživu.

Možná to bylo správné rozhodnutí. Rozhodnutí, se kterým jsem já váhal.

„Sakra,“ zaklel Grey a zvedl palce z displeje. Přestál v procházení a se rty staženými do tvrdé linky na něco zíral.

„Co je to?“ zeptal se Rook, ale já už vytáhl mobil z Greyových ztuhlých prstů.

Neprohlížel si zprávu, ale e-mail.

Komu: gh380xc@gmail.com

Od: Ava Jade Masonová

Předmět: RE: Stýská se ti po mně?

Proč nevylezeš ze stínů a nepřiđeš si hrát? Nebo jsi moc velkéj zbabělec? Jsem to já, koho chceš.

Tak si pro mě přijď, ty hajzle.

„Kdy to poslala?“ zajímal se Rook a pokusil se přes moje rameno rolovat v mobilu nahoru.

Oba jsme se zadívali na datum a čas. Odeslala ten e-mail už před několika dny a neobdržela odpověď.

„Dobírala si ho, sakra,“ poznamenal Grey.

„Koho?“ zeptal se Diesel s vráskou mezi obočím.

„Ukažte mi to,“ požádala Becca, přiběhla blíž a postavila se na špičky, aby viděla na displej.

„Fakt nás to překvapuje?“ pronesl Rook nevrle a Becca po přečtení zprávy tiše zalapala po dechu.

„Ne,“ odtušila Becca na jeho rétorickou otázku.

„Ale... nemyslíte si, že by po něm šla, že ne?“

Polilo mě horko a začal jsem ztěžka dýchat.

Věděl jsem, že by šla. Ale udělala to? Po tom všem, co se stalo, že by měla myšlenky zrovna na tohle?

„Nemyslím si, že to dokáže,“ odpověděl Becce Grey. „Při hledání toho hajzla jsem vyčerpал všechny zdroje, co máme. Ava Jade je sice chytrá, ale nedokázala by ho najít sama.“

„V tom je ten zkurvenej problém,“ zavrčel jsem a při pomyšlení na to, že by se ten šmejď dotýkal toho, co je naše, jsem měl potíže klidně dýchat. „Je *sama*. A to je přesně to, co ten hajzl chce.“

„O čem to kurva mluvíte? Teda o kom?“ chtěl vědět Diesel. Připomněl mi tak, že tady pořád stojí. Ostatní

Světci, kteří přišli s ním, se rozptýlili po celém baru a kontrolovali zraněné bratry.

Pohlédl jsem do otcových chladných očí a zvedl bradu. „Měli jsme v plánu ti o tom říct,“ odpověděl jsem, ani jsem se však nesnažil, aby to znělo omluvně. Na to jsem se potýkal s mnohem většími problémy. „Chtěli jsme to udělat včera večer, než –“

„Než jsi kvůli pitomý bundě toužil urvat Duchovi hlavu,“ doplnil Rook a natáhl se přes prázdný bar na opačnou stranu pro láhev Jacka. Napil se přímo z flašky.

Diesel si sevřel kořen nosu. „Tak co kdybyste mi to vysvětlili teď?“

„AJ sleduje stalker,“ začal Grey.

Když Diesel obrátil tvrdý pohled na mého bratra a uviděl v Greyově oku ty syrové emoce, strach a bolest, ztratil nervy a celý ochabl.

Bratr měl obavy vyryté do tváře a nesnažil se je zakrýt.

Diesel si od baru přitáhl stoličku, postavil ji ke Greyovu lůžku, svalil se na ni a opřel se lokty o kolena. „Pokračuj.“

Grey pověděl Dieselovi skoro všechno, nezastíral drsné detaily. Nemělo by to smysl. Jakmile se o tomhle otec dozví, tak či tak by na veškeré podrobnosti přišel sám. A bylo třeba, aby věděl všechno. Tenhle člověk, ať už to byl kdokoli, nevyhrožoval jenom Avě Jade, ale i nám. Kdybychom si vyměnili role, taky bych chtěl vědět všechno.

„Měli jste s tím za mnou přijít dřív,“ prohlásil Diesel, když Grey skončil. Ledově modrýma očima klouzal po podlaze.

„Nebyl jsi –“

„Měli jste mi to kurva říct,“ přerušil mě ostrým tónem a vstal. „Kde je teď?“

Svraštil jsem obočí.

„Ava Jade,“ objasnil. „Kde je?“

„To nevíme,“ odpověděl Rook a nechal stát láhev na baru. „Tady ten kretén jí řekl, že všechno, co se stalo v loděnici, je její vina.“

„Utekla,“ dodal Grey.

Diesel přikývl. „Viděl jsem ji, jak běžela po mole. Vzpomínám si.“

„Měli bysme se po ní podívat,“ ozvala se Becca poprvé za půl hodiny.

Diesel k ní sklouzl pohledem, jako by si teprve teď vzpomněl, že tady je. „Nemáme důvod věřit, že ji tenhle... tenhle zmrď má. Byla rozhozená a odešla. Netuší, že jste tady, tak vás sem nepřišla hledat.“

„To by jí došlo,“ namítl Grey.

Rook zavrtěl hlavou. „Ještě není připravená nás hledat, ještě ne.“

„Becca má pravdu.“ Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového řeknu. „Měli bysme se po ní poohlídnout. Je mi fuk, jestli je připravená, nebo ne. Neměla by být venku sama.“

„Dopřej jí den,“ navrhl Diesel. „Jestli se tu neobjeví do soumraku, najdeme ji. Pošleme trojčlenný týmy na každý místo, kde vás napadne, že by mohla být.“

Naklonil jsem hlavu. *My?* Využije naše chlapy, aby nám ji pomohl najít?

„Je jedna z nás,“ dodal Diesel prostě a díval se na mě, jako bych to měl pochopit. „A je důležitá pro tři nejdůležitější lidi v mém životě. Takže její potíže jsou moje potíže. Ale řeknu vám jedno, hoši, načasování tohohle průseru je...“

Odmlčel se. Nemusel tu myšlenku dokončit.

Všichni doufáme, že po tom masakru u loděnice je válka s Esy a Mrtvoláky u konce, musíme však být

opatrní. Potřebujeme se dát zase dohromady, posílit svou pozici. S podporou Králů jsme v pohodě. Ti, kdo by zatoužili po našem území, nás nebudou vnímat jako slabé nebo zranitelné.

Jenže vydrží ta dohoda s nimi i teď, když už jsme se s hrozbou vypořádali?

„Takže dneska večer,“ pronesl Rook rozhodným hlasem.

Diesel zavrtěl hlavou. „Vy tři nikam nepůjdete. Doktor povídal, že by se Grey neměl hýbat nejmíň dva dny. Ani ty, Rooku. Vlastně si vybavuju, že řekl, abys tu nohu vůbec nezatěžoval.“

Diesel sjel pohledem Rookovy roztržené džíny a obvazy na jeho stehně a lýtku. Skrz tuhou bílou gázu už prosakovala krev, přestože jsem mu obvaz už dvakrát vyměnil. Pokud ho nepřivážu, nezůstane sedět na místě.

„Ani ty,“ dodal Diesel a zadíval se na mě. „Máš štěstí, že kvůli vnitřnímu krvácení neskončil v rakvi. Potřebuješ dostatek tekutin a odpočinku.“

„Tak budeme odpočívat,“ ucedil jsem mezi zuby. „... dokud nezapadne slunce.“

Otec vyhodil ruce do vzduchu, zasmál se a obrátil oči v sloup. „Pořid' si děti, říkala,“ zamumlal si pro sebe. „Bude to zábava, říkala.“

Grey si odfrkl a já se musel maličko usmát. Diesel nám připomněl, proč si k sobě vzal tři zatoulané kluky a udělal z nich rodinu. Jeho manželka nemohla mít děti, ale vždycky je chtěla. Rozhodla se pro adopci... těsně předtím, než její život skončil.

„Tak dobrá. Odpočívejte,“ řekl Diesel po chvíli. „Vrátíme se za pár hodin. Musím zkontrolovat pár věcí a Maverick se chce sejít.“

„Potřebuješ nás u toho?“ zeptal se Rook.

„Ke schůzce dojde tady ve Svatyni. Budu zpátky, než sem dorazí.“

„Počkej,“ promluvil jsem, než mohl Diesel zase vyrazit. Vzpomněl jsem si ještě na něco, co jsme s otcem chtěli během toho večírku probrat. „Beran.“

Povytláhl obočí.

„Maverickův chlap,“ vysvětlil jsem. „Jeho čistič. Ava Jade si myslela, že by její stalker mohl být on. Zmizel před pár dny, potom co celá škola obdržela ten newsletter o mém... původu. Od té doby jsme ho neviděli.“

Jak se Diesel zamýšlel nad novým problémem, sevřel rty do úzké linky. Požádat vůdce gangu, aby nám předal vlastního muže, nebude nic příjemného. Ale Maverick nám ho buď může vydat, nebo si ho najdeme sami. Jestli je dost chytrý, měl by dát přednost té první možnosti.

„Zmíním se o tom na schůzce,“ prohlásil nakonec Diesel. „Myslíš si, že je to on?“

Dumal jsem nad tím.

„Ne,“ odpověděl za mě Rook. „Ten chlap je divnej, ale není to netvor.“ Odfrkl si. „Je na to moc slabej. Kromě toho asi ani promoklej neváží víc než padesát kilo.“

„AJ říkala –“ spustil Grey, ale Rook ho zarazil.

„A proto ho omrkáme. Ale fakt si myslíš, že je ten malej šmejda její stalker?“

Grey na to neměl co říct, a tak mlčel.

„Jenom mu položíme pár otázek,“ dodal jsem.

„Pár otázek?“ Diesel si odfrkl, protože věděl přesně, co to znamená. Zavrtěl hlavou. „Promluví si s Maverickem.“

Tiše hvízdal, zvedl ruku a zakroužil prsty ve vzduchu. Chlapi, co s ním předtím byli pryč, se kolem něj

zase shromáždili a šli za ním ven z baru. Rozhovor prozatím skončil.

„Kam si sakra myslíš, že jdeš?“ zeptal se Rook, když jsem malíčkem zvedl ze židle svou bundu, hodil ji na sebe a ignoroval bolest při pohybu.

„Nemůžu tu jen tak sedět.“

„Kam sakra jdeš?“ zopakoval.

„Zkontrolovat Julii.“ Neměl jsem na mysli konkrétní místo, přesto mi ta slova splynula ze rtů. Bylo to stejně dobré místo jako kterékoli jiné. Asi poslední dva týdny Julie neodpovídala na naše žádosti ohledně našeho humanitárního projektu. A neříkal Vrabčák něco o tom, že se ta holka z Williamsovy třídy snažila dovolat na linku důvěry, ale nikdo jí to nebral?

Jo, zkontroluju Julii.

Jestli musím několik hodin čekat, než se vydám hledat Vrabčáka, můžu zatím aspoň udělat něco užitečného.

Až se vrátím, žádná síla na téhle zemi, dokonce ani Diesel St. Crow, mi nezabrání v tom, abych ji našel. Modlil jsem se, aby se vrátila dřív než já. Udělal bych to nerad, ale pokud by mi nic jiného nezbyvalo, přitáhl bych ji zpátky i proti její vůli, kopající a vrískající.

„Kurva, počkej,“ zafuněl Rook a zašklebil se, když se postavil na zraněnou nohu. „Půjdu s tebou.“

Když se pohnul, noha se pod ním podlomila. Chytil se stolu a zaklel.

„Ne, nepůjdeš. Nepotřebuju, aby mě zpomaloval mrzák.“

„Jdi do prdele.“

„Kromě toho tu Grey a ty musíte být s ostatními. Jen pro jistotu.“

„Od toho jsou tu hlídky,“ namítl Grey a přehodil nohy přes okraj lůžka.

V tom měl pravdu. Diesel nechal ve Svatyni tým na stráž. Pět chlapů kolem budovy a dva na střeše. Nikdo se sem ani nepřiblíží.

„Ty musíš ležet,“ připomněl jsem Greyovi. „A Rooku, těma podělanýma obvazama už ti zase prosakuje krev.“

„Sám nikam nepůjdeš, brácho,“ namítl Grey.

„Půjdu s ním já.“

Všichni najednou jsme otočili hlavy k Becce, která pořád tiše stála u vysokého stolu. Zrudla a ztěžka polkla. Snažila se působit sebejistě a skoro se jí to podařilo.

Já... jsem nevěděl, co jí na to říct.

Nejlepší mi připadalo „ne, kurva“, ale věděl jsem, že by se to Vrabčákovi nelíbilo. „Ty bys tu měla zůstat,“ řekl jsem místo toho. „Tady jsi v bezpečí.“

„Na to kašlu. Ani já už tu nevydržím sedět. Dovol mi, abych ti pomohla. Sice nedokážu moc dobře střílet, ale umím zbraň používat. Budu ti krýt záda.“

Sklouzl jsem jazykem po zubech a zadržoval v sobě další odpověď, která by se Vrabčákovi nelíbila.

„Rebecca...“

„Hele, buď mi dovolíš, abych ti pomohla, nebo prostě odejdu a začnu ji hledat na vlastní pěst.“

„Ne, to teda ne,“ varoval ji Rook. „Sama ne.“

„Kdyby se ti něco stalo, AJ by si nás podala,“ dodal Grey.

Odhodlaně se napřímila, aby vypadala vyšší. Působila jako někdo, kdo by se mohl Avě Jade vyrovnat, to jsem jí musel uznat. „Tak mě vezmi s sebou.“

2. KAPITOLA

Ava Jade

Probudil mě ostrý nádech. Trhla jsem končetinami a narazila na tvrdou zeď. A ještě tvrdší podlahu.

Přes oči se mi mihly pruhy světla. Zabručela jsem, pevně je zavřela a vzápětí se přinutila je zase otevřít. Jak se mi do údů vracel cit, v hrudi mi narůstala panika.

Přitlačila jsem se zády těsně ke stěně, ke které mě hodil, a rychle zamrkala, abych byla schopná něco vidět. Vytrvalý příval adrenalinu do krve mi pomohl spálit to svinstvo, co mi kolovalo v žilách a otupovalo moje smysly, ať už to bylo cokoli. Kvůli němu bylo pro mě všechno těžší, než by mělo být, do všeho jsem se musela nutit.

Když jsem se pokusila vydrápat po zdi a vstát, stehno mi zachvátila bolest, takže jsem tvrdě přistála zpátky na zadku. Zatočila se mi hlava a dýchala jsem jenom ztěžka.

„Do prdele,“ zamumlala jsem. Jak jsem se snažila zaostřit na své okolí, svět se kolem mě točil v divokém tanci.

Černé skvrny přede mnou rozkvétaly jako oživé stíny a já slabě vymrštila ruku, abych je odehnala.

Zakašlala jsem a ten tichý vlhký zvuk mi zachrstil v plicích.

V pokoji. Jsem v pokoji.

Nejsem v krabici.

Při pohledu na šedé zdi se mi sevřela ta věc v hrudi. Čtyři stěny, čtvercová místnost bez oken, pevný strop, studená betonová podlaha.

Dveře.

Potlačila jsem bolest ve stehnu a uboze jsem táhla své tělo k nim. Celou dobu jsem u toho klela. Snažila jsem se zbavit drog, které mi stále kolovaly tělem a tížily mě jako tlustá deka.

Plácla jsem dlaní do chladných ocelových dveří, opřela se o ně čelem a zaklonila hlavu. Zadívala jsem se na hladký povrch. Naprosto hladký.

Bez kliky.

Bez okna.

Nechala jsem ruku sklouznout po tenkém spoji.

Žádné panty.

To nevadí.

Vždycky existuje cesta ven.

Vždycky.

Zdálo se, že se mnou moje tělo nesouhlasí. Hrudník se mi rychle zvedal a klesal a prsty se mi třásly, až se mi začaly chvět celé paže.

Drake.

Můj zpomalený mozek se pachtil, aby mi všechno docvaklo, abych si poskládala dohromady kousky všeho, co mě dovedlo do téhle krabici podobné místnosti.

Vzpomněla jsem si na něj. Na Drakea. Jak mu vítr čechral vlasy, zatímco jsme uháněli přes Deadwood.

Jak mi se zlomyslností v očích zabodl injekci do nohy. Jak mi řekl, že doufá, že Corvus umře.

Kostlivec.

Proboha.

A Grey.

Sežehla mě vzpomínka na to, jak leží uprostřed toho masakru v loděnici, jak se nad ním Rook sklání a křičí. Řval zatraceně hlasitě, zatímco pořád dokola stlačoval Greyovi hrudník.

Sice se probral, to však neznamenal, že je v pořádku.

A Corvus. Viděla jsem Diesela prosvištět autem kolem jako pekelný blesk. A Drake řekl...

Nemůžu věřit ničemu, co Drake řekl.

Corvus je pravděpodobně v pořádku.

Bude v pořádku.

Musí být.

Nikdo z nich nesmí kvůli mně umřít.

Proč jsem ho sakra neposlechla?

Pitomá, jsem tak zatraceně pitomá.

Moje vina, je to moje vina.

Zatnula jsem zuby tak silně, až jsem je slyšela vrzat na protest. Pěst se mi třásla, když jsem jí praštila do dveří. Tváře mi hořely.

„Otevři ty zkurvený dveře,“ zařvala jsem ochraptělým, zlomeným hlasem. „Ty zatracená sketo!“

Znovu jsem do nich bouchla a z toho úderu se mi roztrásla paže. „Hej!“

A ještě jednou. „Hej!“

Drake je mrtvý muž. Jestli se tak vůbec jmenuje.

Může si nechat ty dveře zamčené, jak chce. Oni si pro mě přijdou.

Přijdou pro mě, že jo?

Po tom, co jsem provedla?

Temnota ze mě vyprchala a vzala s sebou i poslední zbytky adrenalinu, který ve mně pulzoval.

Já sama bych pro sebe nepřišla.

Ta pravda se mi usadila v břicho jako olovo. „Jsem v tom sama.“

Přejela jsem očima po čtyřech stěnách, každá byla dlouhá jen asi dva metry. Ta šedá barva nebyla namalovaná.

Není to ani beton, uvědomila jsem si. Přimhouřila jsem oči, abych si zdi líp prohlédla, protože jsem okraje vidění stále měla jakoby v mlze.

Trhla jsem sebou a obrátila se ke zdi, abych přitlačila ruku na nejbližší stěnu. Prsty se mi do houbovitého povrchu zabořily.

Vypolstrovaný pokoj?

Ne.

Tohle nebylo polstrování. Teda ne takové, jaké byste našli v psychiatrické léčebně. Podobnou pěnu jako tahle jsem už dřív viděla. Na stěnách komory vedle Corvovy ložnice. V tom malém nahrávacím studiu, co si tam vybudoval.

Zvukotěsná místnost.

Ať už jsem kdekoli, Drake má obavy, aby mě někdo neslyšel.

Zaryla jsem nehty do toho polstrování, a jak jsem tu pěnu odlupovala od zdi, ze sykavého zvuku trhání jsem se zachvěla.

„Hej!“ zakřičela jsem znovu a rozkašlala se.

Nezastavila jsem se. Přinutila jsem se pohnout a horečnatě rvala to pěnové polstrování ze stěn. Trhala jsem ten materiál po velkých pásech, naopak po malých kouscích tam, kde byl líp přilepený. Při práci jsem vrískala. Jak se mi pěna hromadila na podlaze u nohou, musela jsem do ní kopat, abych se dostala

k další zdi a pak k další. Nevšímal jsem si toho, jak moje tělo proti těm pohybům protestuje.

Ignorovala jsem sílíci bolest ve stehně, až už jsem nemohla dál a se zavytím jsem klesla na kolena. Ze rtů mi unikl prudký výkřik, protože jsem si při tom pádu něco roztrhla.

Přitiskla jsem si ruku na nohu a uviděla, že je červená.

Poprvé za celou dobu jsem se na ni pořádně zadívala. Původně bílý obvaz pevně utažený kolem mého stehna hrál teď všemi odstíny červené. Gáza už nedokázala krev zadržet, a tak mi lehounce stékala po noze.

Šmátrala jsem po stehnu a opatrně zatlačila na ránu na opačné straně, kudy kulka vyšla ven.

Čistý průstřel.

Přesně tak.

Vzpomněla jsem si na to.

Jenže jsem si nepamatovala, kde se tu vzal ten obvaz.

Nebo jak tam vznikl ten hřeben tuhých stehů, který jsem přes zakrvácenou gázu nahmatala.

Co dalšího jsem ještě necítila?

Polkla jsem žluč a zašklebila se.

Někde za dveřmi hlasitě bouchly jiné, jak je někdo zavřel, a ozvěna se nesla až sem.

Sakra!

Vstala jsem a zadržela výkřik bolesti. Otočila jsem se a hledala mezi pěnovým polstrováním, které by mi nijak nepomohlo, leda bych chtěla začít se sadistickým šmejdem jako Drake polštářovou bitvu, něco, co bych mohla použít.

Můj řetízek. Ruce mi vylétly k hrudi, k černému drahokamu, co mi tam ležel. Ne. Tenký řetízek není dost silný.

Pohled mi dopadl na lem černých šatů. Uvědomila jsem si, že mají na zádech šněrování.

Odněkud z dálky jsem zaslechla těžké kroky, ale blížily se.

Dosedla jsem na hromadu pěny a nemrhala časem. Zkroutila jsem ruce za sebe tak, až jsem si málem vykloubila ramena, a uvolnila tkanice. Tahala jsem prsty za konce, až jsem měla v ruku dlouhý tenký provázek. Zazubila jsem se, lezla zpátky až ke stěně u dveří a pak se zády k ní vydrápala do stoje.

Přitiskla jsem se páteří k lepkavé zdi hned vedle dveří a zadržela dech. Omotala jsem si provázek kolem každé pěsti a pevně ho mezi nimi napnula. Modlila jsem se, jen ať je dost silný. Zavrtěla jsem hlavou, a jak se ve mně temnota znovu probudila a potlačila ty drogy, co se mě zase pokoušely omámit, téměř se mi dělala pěna u pusy.

Nezabiju ho, rozhodla jsem se. To by měl moc snadné.

Jenom ho přiškrť, šeptala mi temnota. *Abychom si s ním mohly později pohrát.*

Ano.

Usmála jsem se, přestože zdravý rozum žadonil, abych ho vyslechla. Hodila jsem ho do komůrky a zamkla dveře.

Pravidelný rytmus jeho kroků na chodbě znamenal, že mě neslyšel křičet. Neví, že jsem vzhůru. Že jsem na něj připravená.

Jestli ho nedostanu teď, těžko mi dá další příležitost se o to pokusit. Aspoň pokud je tak chytrý, jak se zdá.

Divila jsem se, že mě vůbec v těch šatech s tkanicemi nechal. Buď potřeboval rychle vypadnout, nebo nečekal, že se probudím dřív, než se vrátí. Tak či onak, jeho chyba.

Jeho smrt.

Napnula jsem provázek mezi pěstmi, a když se jeho kroky přiblížily ke dveřím, zavřela jsem oči.

Polkla jsem a zhluboka se nadechla nosem, abych uklidnila uhánějící srdce.

Elektronické cinknutí a pak cvakly dveře.

Otevřel je a vstoupil dovnitř. Jakmile spatřil pěnový masakr na podlaze, ztuhla mu záda. Jeho chvilkový šok mi stačil na to, abych ho překvapila.

S výkřikem jsem se na něj vrhla, zapomněla na bolest ve stehně, omotala kolem něj nohy a zároveň mu utáhla provázek pevně kolem krku. Trhla jsem pěstmi dozadu a dolů, jako bych mu mohla odříznout hlavu z ramen, jen kdybych potáhla dost tvrdě.

Dusil se a drápal rukama po krku. Svaly na tvrdém těle se mu napínaly, jak se mě snažil setřást. Do nosu mi pronikl štiplavý pach shnilých limetek a zvedl se mi z toho žaludek.

Za jeho zátylkem jsem otočila pěsti a cítila, jak se mi provázek zařezává do kůže.

„No tak,“ zasyčela jsem mu do ucha. „Usni, ty hajzle.“

Když Drake zacouval, až jsem zády narazila na zeď – v místě, kde byl ještě zbytek pěny, která ránu ztlumila – obrátil se mi žaludek a vyrazil mi dech z plic. Bojovala jsem, abych nepustila provázek, a před očima mi blýskaly hvězdičky.

Drake prskal a ze rtů mu nevycházel skoro žádný zvuk. Nahrbil se a zatlačil krkem tvrději do tkanice, než mě zase narazil zády na stěnu.

Jak jsem se temenem udeřila o lepkavou betonovou zeď, zatmělo se mi před očima a uvolnila jsem pěsti. Prsty mi po provázku sklouzly a Drake mě odmrští, až jsem tvrdě dopadla na pěnou pokrytou podlahu.

Slyšela jsem ho někde kašlat. Cítila jsem, že je blízko, zatímco jsem bojovala ze všech sil, abych se probírala z toho omráčení a prohlédla skrz černotu. Abych setřásla otupělost a zase získala cit.

Ne.

To ne.

Slepě jsem natáhla ruku před sebe, zavrávala a postavila se na nohy. Sekala jsem kolem sebe drápy, připravená mu strhnout obličej z lebky.

„Pojď si pro mě,“ zaječela jsem, až mě z mého hlasu zabořelo v uších.

Vrhl se na mě. Černota se rozplynula jen natolik, abych se vyhnula jeho útoku a surově ho praštila do zátylku, až se převalil dopředu a zastavil se až o zed’.

Když se otočil zpátky ke mně, zasunula jsem pravou nohu za sebe a přikrčila se do bojového postoje. Než se mohl pohnout jako první, vrhla jsem se na něj, jenže můj útok obratně odrazil a najednou byli přede mnou dva. Dvojčata se pohybovala spolu a zvlášť a zase spolu.

„Přestaň,“ zavrčel ochraptěle. Jeho hlas v mých uších jen ještě víc popohnal mou temnotu k záchvatu šílenství. Znovu jsem na něj skočila a on mě odrazil stranou.

„Ztratila jsi moc krve, Andílku,“ pokračoval a po dalším mém útoku do mě tvrdě strčil a poslal mě k zemi. Zvedla jsem se na rukou, jenže ty zrádné končetiny se pode mnou třásly a dlaně mi uklouzly na něčem vlhkém a lepkavém pod pěnou.

Krev, byla to krev. Moje krev.

Shlédla jsem a zjistila, že mám od ní nohu celou červenou. V pění kolem mého kolena se vytvořila louže krve.

Do prdele.

Na tom nezáleží.

S řevem jsem se v malém prostoru vrhla po jeho kotníku a prudce za něj zatáhla, až spadl. Jeho záda se stěží na vteřinu setkala s podlahou, než mi kotník vytrhl a táhl mě mezi pěnou. Převrátil mě na záda, sevřel mi zápěstí a já mu jen napůl při vědomí pohlédla do hnědých očí.

„Přestaň bojovat,“ zařval.

„Nikdy,“ zavrčela jsem a plivla mu do obličeje.

Drake pustil moje zápěstí a já ho praštila do nosu. Drtila jsem ho pod dlaní, když jsem najednou ucítila povědomé bodnutí jehly do krku.

NE.

Z koutku oka mi stekla horká slza do vlasů. Ucítila jsem teplý přívál toho, co mi píchl, jak mi to klouže přes klíční kost do hrudi. Zaplavila mě otupělost tak hluboká, až jsem měla obavy, že mi to paralyzuje plíce. Že nebudu schopná dýchat.

Dýchám vůbec?

Znovu se mi rozdvajilo vidění a bojovala jsem, abych neupadla do bezvědomí.

„Minule jsem špatně odhadl dávku,“ slyšela jsem Drakeův hlas jakoby z jiné dimenze. Tlumeně, jako by mluvil přes látku.

„To už se nestane,“ slíbil, zatímco jsem těžkými víčky zamrkala na strop a ochabla mi ústa.

Pohnul mou nohou a jakoby z dálky a jen díky tlaku na kůži jsem cítila, že mi svléká kalhotky.

Že mi tahá za šaty.

„Oblečení je výsada, Andítku.“

„Zničím tě,“ pokusila jsem se mu říct, jenže jsem pouze nesrozumitelně zasténala.

„Ššš, musíš odpočívat.“

Sundal mi z krku řetízek s černým kamínkem.

„Ty... haj-zle.“

Zavřely se mi oči a poslední vlákna svazující mou
mysl s mým tělem se roztrhla a upadla jsem zpátky
do tmy.

3. KAPITOLA

Grey

Musím to vidět sám.

Pomalů jsem za sebou zavřel dveře koupelny a zamkl. V baru plném Světců by mělo být jisté, že mě někdo vyruší, ne však dneska.

Ne, když se většina z nich jenom stěží dokázala zvednout z lůžka nebo z kulečnickových stolů, kam je položili, aby se jim hojila zranění. Navíc kvůli oblbovákům na bolest moc chlapů ani nebylo při vědomí.

Já jo.

Tu morfinovou pilulku, co mi Rook v podstatě nacpal do úst, jsem převaloval v puse a pak vyplívl, když se nedíval. Nechtěl jsem znovu usnout, dokud se Ava Jade nevrátí. Dokud nebudu vědět, že je v bezpečí. Otočil jsem se a odnesl čisté obvazy a plátno k řadě nerezových umyvadel. Roztřeseně jsem se nadechl, dal si načas s otíráním poškrábaného povrchu, než jsem na něj položil sterilní materiál, a opřel jsem se dlaněmi o chladný plech.

Vzhlédl jsem, a když jsem zíral na svůj odraz v zrcadle, po zádech mi přeběhl mráz. Nepochybně jsem to

byl já, to se mi docela ulevilo. Ale sakra, vypadal jsem strašně. Obvaz přilepený na oku byl špinavý a měl příšerný žltorůžový odstín a průhledná chirurgická páska, která ho držela na místě, byla na okrajích zaprášená a drželo na ní drobné smetí. Obličej jsem měl vyzáblý a bledší, než jsem ho kdy viděl. Pod tím okem, co ještě mám, se kůže vybarvila do tmavě fialova a žíly na spánku byly pod tenkou pokožkou výrazně modré.

Dokázal jsem se převléct z krví pokrytého oblečení do kraťasů a volného trička, jedné ze sportovních souprav, které jsem měl uložené v suterénu Svatyně, protože sem někdy chodím posilovat. Jenže ani čisté oblečení nedokázalo zakrýt, jak jsem totálně špinavý. V mělkých vráskách na krku mi stále ulpívala zaschlá krev a moje špinavé blond vlasy trčely do všech směrů.

Potřeboval jsem se osprchovat, ale to bude muset počkat. Měli jsme v plánu po schůzce využít jeden z pokojů nahoře, co tu mají holky, které tu pracují, abychom se umyli. Protože jsme ale nevěděli přesně, kdy se tu Diesel a Maverick ukáží, pořád jsme to odkládali.

Chci u toho být. Zatlačit na Mava, kdyby ho byť jenom na vteřinu napadlo, že by zamítl naši žádost předat nám toho malého zmetka Berana.

Rook měl pravdu. Ve skutečnosti si nemyslím, že je to on. Ale proč utíkal?

Proč tam vůbec byl, když už jsme u toho? Patří k čističům, nebývá na očích. Jestli není ten stalker, možná ví něco, co by nám aspoň mohlo pomoci. Něco, o co se nebude ochotný podělit.

Odkašlal jsem si a mírně zavrtěl hlavou, abych se vrátil k tomu, kvůli čemu jsem sem přišel. Oddaloval jsem to, jenže to mi v ničem nepomůže.

Olízl jsem si suché rty, naposledy vydrhl ruce pod horkou vodou a co nejlépe je osušil, než jsem se dal do práce.

Obvaz byl doslova přilepený na místě, a jak jsem pomalu odstraňoval okraje chirurgické pásky, nechávala za sebou na kůži zarudlé stopy.

„Greyi,“ ozval se přes dveře Rookův hlas, pak bratr dvakrát tiše zaklepal. „Jsi v pohodě?“

„Nic mi není.“

„Určitě nechceš pomoci, brácho? Ještě bys neměl stát.“

„Podívejme, kdo to říká. Co tvoje protéza?“

Neodpověděl, ale dokázal jsem si představit, jak se na opačné straně zamčených dveří tváří.

„Jsem v pořádku, Rooku,“ ujistil jsem ho. „Musím tohle udělat sám.“

Slyšel jsem, jak tiše kulhá pryč, a odstranil poslední kousek pásky z kůže. Strčil jsem při tom do obvazu tak, že mi ostrá bolest vystřelila až do lebky, a když polevila, odstartovala trvalá pulzující muka.

Zatnul jsem čelisti a vteřinu přemýšlel, jestli si nemám vzít ten ztracený morfin. Pak jsem se přiměl odstranit obvaz úplně. Když jsem za něj začal tahat, nepřestal jsem, ani když se mi agónií roztřásl prsty.

„Kurva,“ ucedil jsem mezi zuby, odhodil obvaz do umyvadla a zavřel své jediné oko. Svaly okolo toho chybějícího se taky napínaly, což tu bolest ještě zhoršilo. Uhodil jsem pěstí do desky a bolest v ruce mi pomohla utupit ostří agónie v oční jamce.

Podle toho, jak vypadal obvaz v umyvadle, jsem věděl, že to nebude nic pěkného, přesto jsem se přiměl vzhlednout.

Prudce jsem vydechl. Viděl jsem něco jiného, než jsem si představoval.

Žádný nápadný kráter vyhloubený až do poloviny
mojí lebky.

Uprostřed mého horního víčka vedly stehy odsho-
ra dolů, jak ho někdo sešil zpátky k sobě. Pokožka
víček a v okolí oka hrála všemi barvami – fialovou,
červenou a žlutou. Rána byla opuchlá a vypadala
brutálně.

Tenká vlhká červená skulina mezi víčky, kde jsem
míval oko, působila jako něco z hororu. Jako velice
dobré speciální efekty.

Nebo celočervené kontaktní čočky.

Znám však pravdu. Víím, že tam oko není a že to, co
vidím, je zadní strana očnicové dutiny poraněná silou
projektilu.

Musela to být odražená střela. Byla to jediná mož-
nost, proč kulka nepokračovala v cestě přes ocnici
hlouběji, do životně nejdůležitějšího orgánu.

Kluci měli pravdu. Měl jsem štěstí.

Při pomyslení, že Ava Jade tohle někdy uvidí, se mi
sevrěla hrud'.

Nejenom že se kvůli tomu bude navždycky obviňo-
vat, ale...

Vypadalo to strašně.

Možná až ten otok opadne... Až se to začne hojit...

Temně jsem se zasmál. Ne. Dokonce ani pak.

Po zbytek života budu nosit pásku přes oko a dám
si pozor na to, aby to nikdy neviděla.

Už mi zbývá jenom se naučit zatraceně dobrý pirát-
ský tón, koupit si papouška, který mi bude sedět na ra-
meni, a můj vzhled bude kompletní.

Zdusil jsem další smích a polkl žluč, co mi stoupa-
la do krku.

Vance už nikdy nebude chodit, připomněl jsem si.

Tohle nic není.

Jenže už tak jsem z nás ten nejslabší, našeptával mi hlásek v mysli. Ted' budou muset Rook a Corvus zaskakovat za tohohle zatracenýho ubožáka ještě víc než dřív.

Budu s jedním okem stále schopný střílet?

A řídit auto?

Budu se muset všechno znovu naučit?

Než jsem se mohl zahrabat ještě hlouběji do té pitomé sebelítosti, zvedl jsem čistou látku, otočil kohoutek a počkal, až tekla vřelá voda, než jsem ji v ní namočil.

Omyl jsem si ránu, vydrhl zbytky zaschlé krve a čehosi dalšího, co jsem radši nechtěl vědět, co to je. Jakmile jsem měl na místě čistý obvaz, cítil jsem se líp, přestože bylo okolí rány po omytí ještě bolestivější.

Vzal jsem si antibiotika, co mi dal doktor, a nabral si vodu z kohoutku, abych jim pomohl sklouznout do vyschlého krku.

Na dveře koupelny někdo bouchl pěstí. Trhl jsem sebou a sykl. „Co je?“

„Dies právě přijel,“ oznámil Rook za dveřmi. „Už jsi hotovej? Mav by měl každou minutu dorazit na schůzku.“

„Jo.“

Vyhodil jsem všechny věci do koše a otřel si hřbetem ruky vlhké rty. Když jsem vyšel ven a zamířil zpátky do přední části Svatyně, Rook mě pozoroval jako ostříž.

„Jak moc to bylo zlé?“ zeptal se, když k nám do baru dolehly zvuky od zadních dveří v kuchyni, jimiž sem otec vstoupil s ostatními Světcí.

Pokrčil jsem ramenem. „Je to v pohodě.“

„Nekecej blbosti.“

Zatnul jsem čelisti. „Není to tak hrozný, jak jsem si myslel.“

Byla to pravda, tím se však nesmazala skutečnost, že mi chybí celý podělaný oko. Že ho nikdy nezískám zpátky.

„Fajn.“

Podle toho, jak se na mě díval, jsem něco pochopil. „Tys už to viděl, co?“

„No samozřejmě. Corvus byl v bezvědomí, když na tobě doktor pracoval, ale já to celý sledoval. Říkal, že když se to správně zahojí, mohlo by se tam napasovat skleněný oko.“

Takže bych mohl vypadat asi jako Frankensteinovo monstrum.

Diesel rozrazil dveře z kuchyně s několika Světci v patách. Rozhlížel se po baru, dokud nás nenašel.

„Mav je na cestě sem,“ oznámil, přišel blíž a snažil se nás potají omrknout, jak na tom jsme.

Přitáhl od baru stoličku a strčil Rooka na ni. Pak přisunul druhou a poplácal sedátko. „Polož tu nohu sem.“

„Diesi,“ zavrčel Rook.

„Zvedni tu zatracenou nohu, nebo to udělám sám.“

Rook s kyselým výrazem zvedl nohu, dostal ji ale stěží půl metru do výšky, než mu spadla a on zaklel a trhl sebou dopředu.

Diesel popadl Rooka za lýtko pod obvazem a zvedl mu nohu na stoličku. Když z ní sundal ruku, měl ji červenou.

Zamračil se na Rooka a nemusel říkat ani slovo. Rook věděl, že se choval hloupě. Jenže mu na tom asi nezáleželo.

„Spal někdo z vás?“

Odvrátil jsem se.

Rook kývl bradou na Malíčka. „Podáš mi Jacka, že jo?“

„Ne,“ zasyčel Diesel, a tak se Malíček zastavil na místě. „Jestli tu krev ještě víc zředíš, vykrváčíš.“

Rookovi zacukalo ve rtu, ale nehádal se.

„Ava Jade se ještě neobjevila?“ zeptal se Diesel a rozhlédl se po tichém baru. Vrásky na čele se mu prohloubily. „A kde je sakra Corvus?“

Stiskl jsem rty k sobě.

Kdyby Corvus nevyhrožoval hlídkám, které Diesel postavil ke všem východům, informovaly by ho, že brácha odjel už před pár hodinami.

Předpokládal jsem, že měl Corvus v plánu vrátit se dřív než Diesel.

Před hodinou mi však napsal, že to nestihne.

Kope si vlastní hrob.

„Zatraceně,“ utrousil Diesel mezi zatnutými zuby. „Kdy odjel?“

„Deset minut po tobě,“ přiznal bratr, protože věděl, že by na to Diesel stejně přišel. Kromě toho jsem vytušil, že Rook s krytím našeho staršího bratra přestal. To, že hodil vinu na Avu Jade, mu Rook jen tak brzo neodpustí. Ostatně ani já ne.

A jestli se AJ nevrátí...

„Kam jel?“ chtěl vědět Diesel.

„Zkontrolovat kamarádku,“ odpověděl jsem. „Už se nám dlouho neozvala.“

„Becca jela s ním,“ dodal Rook. „Jako záloha.“

Diesel vyčerpaně zaklonil hlavu a promnul si dlaní bradu.

„Ten kluk má zatracený štěstí, že už jsme přečesali celý město. Co si sakra myslel? S tím svým zraněním? Vyrazit do ulic stále čpících pachem rozlitý krve...“

Byla to řečnická otázka, a tak zvedl ruku, aby umlčel Malíčka, když se pokusil něco říct. Vytáhl z kapsy mobil a vytočil Corvovo číslo.

Když jsem zaslechl tiché vyzvánění, škulbl jsem sebou. Nechtěl bych teď být v bratrově kůži.

Po nějaké době se ozval neosobní hlas poskytovatele telefonních služeb oznamující, že jste se dovolali do hlasové schránky, odříkal telefonní číslo a požádal, abyste po zaznění tónu zanechali vzkaz.

Diesel zabručel a zavěsil. Palce mu poletovaly po displeji, jak rychle psal. Musela to být rozezlená zpráva. Na kluka, který vždycky očekává, že mu okamžitě odpovíme, má Corvus opravdu na tyhle věci dvojí metr.

Diesel si zastrčil mobil zpátky do kapsy, povzdechl si a vstal. Napřímil se a přepnul z role našťavaného otce do té, která mu seděla nejlíp – do bitvami zoceleného vůdce gangu.

„Uspořádáme to dole,“ rozhodl. „Není třeba, aby Maverick viděl tenhle... lazaret.“

Ukázal na zraněné muže kolem nás a nemusel to dál komentovat. Většina zraněných byli Světci, ne Králové.

Zatím nás sice v počtech nepřevyšují, ale jsou k tomu blízko.

Příliš blízko na to, aby se to Dieselovi líbilo.

Rook ze stoličky zvedl nohu.

„Ty ne,“ sykl na něj Diesel. „Ty tu budeš sedět a necháš tu nohu nahoře.“

„Dobře víš, že za náma stejně přijde,“ namítl jsem.

Diesel se na Rooka zamračil a bratr jenom žalostně pokrčil rameny.

„Ne, když ho tu přinutím zůstat,“ prohlásil a kývl bradou na Malíčka.

Když přistoupil blíž, Rook vytáhl z opasku pistoli a položil ji na stoličku, kde měl ještě před vteřinou nohu, mezi sebe a Malíčka.

„Jen si to zkus, obře.“

Malíček se zadíval zpátky na Diesela. „Šéfe?“

Otci se oči zaleskly zlostí a prudce se mezi zuby nadechl. „Zatracenej paličáku,“ zaklel. „Připomínáš mi ji.“

Rook se uculil, zastrčil si zbraň zpátky za opasek a poskakoval na jedné noze. „Proto jsi mě přece adoptoval, vzpomínáš?“

„Pomoz mu po schodech dolů,“ nařídil Diesel Malíčkově. „A dohlídni na to, že bude sedět se zvednutou nohou.“

„Jasně, šéfe.“

Rook dovolil Malíčkově, aby mu pomohl projít barem k zadnímu schodišti. Šel jsem za nimi.

„Nemusíš se pořád chovat jako zatracenej vůl,“ zabručel Malíček bez špetky skutečné nevraživosti, zatímco nesl většinu Rookovy váhy.

Rook se nuceně zasmál. „Dobře víš, že bych ti doopravdy neublížil, poníčku Malíčku,“ zabroukal na něj Rook. Malíček ho strčil proti zdi, až brácha zasténal.

„Hups,“ zamumlal Malíček, čímž Rooka zase rozesmál. Šnečím tempem společně scházeli po schodišti do podzemí Svatyně.

4. KAPITOLA

Corvus

Jeli jsme na motorce k Julii, když mě Becca sevřela pevněji kolem pasu. Zvedl jsem jednu ruku ze řídítek, abych potáhl její ruce výš, dál od toho střelného zranění.

„Promiň!“ Zaslechl jsem její tlumený hlas přes přední sklo helmy, co měla na hlavě, a vítr, který kolem nás skučel. Následně zapištěla, když jsem další zatáčkou projel ostřeji, než by se jí líbilo.

Chtěl jsem se vrátit dřív, než začne schůzka s Maverickem, už to však vypadalo, že to nestihnu.

Museli jsme se zastavit na jídlo. Kdyby mi nestačilo vidět na slunci Bečinu bledou pokožku, utvrdilo by mě v tom to, že sotva dokázala stát na nohou. Potřebovala se najíst a napít, jinak by omdlela.

A já se koneckonců potřeboval najíst taky.

Protože jsme nemohli jít na snídani zakrvácení a špinaví, museli jsme se osprchovat. Stát pod sprchou v Avině koupelně na Briarově akademii, podle mě nejbezpečnějším místě, kam jsme mohli jít, bylo těžší, než jsem si myslel.

Navzdory tomu, kolik času s námi strávila ve Vraním hnízdě, se pokojem nesla její vůně. Ve sprše jsem viděl její levný šampon, skoro prázdný kondicionér a na podlaze kostku mýdla a to všechno mi ji příliš připomínalo.

A dobrá, pokud mám být upřímný, odložil jsem návštěvu Julie a riskoval, že dorazím na tu schůzku pozdě, jenom proto, že existovala šance, že tu Ava Jade bude.

Sama. Že na nás bude čekat, až pro ni přijdeme.

Vejit do absolutního ticha bylo jako schytat další střelnou ránu.

Vrabčáku, kde jsi?

Když jsem zastavil vedle Juliina domu, motor ducati zavrčel. Becca už se nemohla dočkat, až sesedne.

„Promiň,“ zopakovala, když si sundala helmu, kterou měla o číslo větší, a nechala stále vlhké tmavé vlasy sklouznout po zádech. „Nechtěla jsem ti ublížit...“

„To je dobrý,“ přerušil jsem ji a pokusil se nebýt napružený z toho, že je tu se mnou, ale nešlo mi to.

Ava Jade by byla ráda, že jsem ji vzal s sebou. Že jsem ji nakrmil a postaral se o to, aby se mohla umýt.

Byl to první krůček k mému vykoupení.

První z mnoha.

V kapse mi zavibroval mobil. Vytáhl jsem ho, a když jsem se zadíval na displej, zatnul jsem čelisti. Zmeškaný hovor a k tomu zpráva od otce.

Diesel: *Vrat' se sem. Hned.*

Schoval jsem telefon zpátky do kapsy, aniž bych mu odpověděl.

„Pojď,“ pobídl jsem Beccu. „Ať už to máme za sebou.“

„Hm, nepotřebuju zbraň... nebo něco?“

Zastavil jsem se, otočil se zpátky k ní a povytáhl obočí.

„Fajn, chápu. Prostě půjdu za tebou.“

Zachvělo se mi chřípí.

Sehnul jsem se, vytáhl z pouzdra na kotníku nůž a podal jí ho.

„Nevěděla jsem, že máš rád nože,“ poznamenala a vzala si ho nejdřív opatrně, jako by ji mohl kousnout, než umístila stopku správně do ruky a sebejistě sevřela rukojeť.

„Nemám,“ odtušil jsem. „Umíš to používat?“

„Bodá se tím špičatým koncem,“ odpověděla s drobným úsměvem na rtech.

Jestli nás tam nahore čekají potíže, je po nás.

„Jo, přesně tak.“

Úsměv jí zakolísal a následovala mě.

„Když ho nepoužíváš, drž ho špičatým koncem k zemi.“

„Jo, jasně. Takže, hm, kdo přesně tady bydlí?“

Došli jsme po příjezdové cestě k malému dvoupodlažnímu domu, stojícímu stranou od ostatních v téhle ulici. Julia si pronajala byt nahore, přestože jsme jí nabídli bydlení na daleko pěknějším místě. Trvala na tom, že má ráda výhled na husté sekvoje vzadu za domem a že větší prostor nepotřebuje.

Než jsem mohl položit nohu na první schod, zastavilo mě třísknutí síťových dveří někde v domě a Becca leknutím tiše vypískla.

Okamžitě jsem v ruce držel pistoli, když však zpoza domu nakvašeně vyšla malá korpulentní žena bydlící v přízemí, honem jsem zbraň schoval zpátky za záda.

„Ach,“ vydechla, když zahlédla na schodech Beccu a mě. „Myslela jsem, že přijela Julia,“ řekla a zkřivila tvář. Vypadala naštvaně a zklamaně zároveň.

„Viděla jste ji někdy v poslední době?“ zeptal jsem se.

Žena si mě bedlivěji prohlédla. Byla podezřívavá.

Nasadil jsem uhlazený výraz a přinutil se zatvářít ustaraně. „Jsem její bratranec. Rodina se jí snažila dovolat, jenže nikomu nezvedala telefon. Začínáme si o ni dělat starosti.“

Žena sklouzla pohledem k Becce.

„Doufali jsme, že zjistíme, co s ní je,“ zalhala Becca hladce. „Chápete, chceme se ujistit, že je v pořádku.“

Tentokrát ženino nervózní vystupování roztálo a smutně na Beccu přikývla. „Mrzí mě to, holka, ale neviděla jsem ji celé týdny. Už dávno měla zaplatit nájemné a seshora se line odporný zápach. Možná zapomněla vynést odpadky, než někam odjela.“

„Neviděla jste ji týdny?“ zopakoval jsem. „A nenapadlo vás zavolat policii?“

Po mojí otázce vypadala zaraženě. „No, ne. Julia moc s lidmi nemluví. Už dřív se stalo, že odjela třeba na dva týdny z města, aniž by mi něco řekla. A znáte ji, s tou pevnou linkou, co jí vyzvání dnem i nocí, myslím, že ani nemá mobil.“

Věděl jsem, že má.

Očividně ji ale nikdy nenapadlo dát číslo své domáčí.

Měl jsem z toho nepříjemný pocit.

„Nemáte náhodou od jejího bytu klíč?“ zeptala se Becca té ženy a vyšla jí vstříc. „Možná bychom u ní našli něco, co nám pomůže zjistit, kam odjela.“

Žena se zamračila. „Já... no, ano. Mám náhradní klíč, ale přece nemůžu...“

„Prosím,“ žadonila Becca. „Jenom se tam mrkneme a hned zase půjdeme.“

Becca čekala.

„A možná bychom mohli zaplatit to nájemné, co vám zatím dluží, co říkáte?“

Ženě zajiskřilo v očích a uvolnila našpužené rty.

„Dělá to dvanáct stovek,“ řekla. „A vezmu si i na příští měsíc pro případ, že by se tu neukázala.“

Becca se zadívala na mě, jestli souhlasím.

Chamtivá stará mrcha.

Přikývl jsem.

„Vyřídíme to,“ řekla ženě Becca.

Domáci předstírala, že se rozmýšlí, a pak zmizela v domě, aby našla klíč. Vrátila se ani ne za pět minut a držela klíč kousek z Bečina dosahu.

Došel jsem k nim a sáhl do vnitřní kapsy kožené bundy pro malý svazek bankovek.

Napočítal jsem dvanáct stovek a zbývající čtyři stovky nebo pět schoval zpátky do kapsy.

„To je jenom za jeden měsíc,“ protestovala žena.

„Nájemný za další měsíc dostanete, až bude splatný,“ odušil jsem. „A jenom když zůstane mezi náma, že jsme tady dneska byli.“

Pootevřela rty a snad jí konečně došlo, kdo jsem.

Možná neznala můj obličej ani moje jméno, ale nepotřebuju ani jedno, abych v Thorn Valley ukázal, kdo je tu pánem. Z mého výrazu bilo do očí, že jsem Světec, a jestli ta žena ví, co je pro ni dobré, měla by mi vyhovět.

Měla štěstí, že jsem na její hru přistoupil, místo abych jí převrátil dům vzhůru nohama a našel si ten klíč sám.

„No-o, dobře. To mi připadá fér.“ Vycouvala. „Kdybyste ještě něco potřebovali, budu uvnitř. Jenom... prostě hod'te ten klíč do poštovní schránky, až skončíte, ano?“

Nečekala na odpověď a zmizela tam, odkud přišla.

„Vidiš?“ řekla Becca a zvedla klíč, aby jím přede mnou zamávala. „Umím být užitečná.“

Položila mi klíč do ruky a vytáhla nůž z výstřihu, kam si ho předtím schovala. Jak si u toho dokázala nepodřezat kozy, bylo mimo moje chápání.

„Pojď, Hartová. Už tak se vrátím pozdě.“

Bral jsem schody po dvou a ona pospíchala za mnou. Čím víc jsem se blížil k Juliiným dveřím, tím horší jsem z toho měl pocit.

Něco tu je rozhodně špatně.

Julia znala rizika, když s touhle prací souhlasila.

Přestože skrývá před dětmi, které jí volají o pomoc, svou identitu, existuje možnost, že by někdo mohl přijít na to, kde žije. Stačilo by, aby se jedno provinilé dítě přiznalo, komu volalo, a jeden rozhněvaný rodič s kamarádem u policie, který by vysledoval hovor k ní.

Stačil by jeden takový násilnický, sadistický hajzl.

Jelikož Julia v pubertě zažila násilí na vlastní kůži, zná rizika téhle práce, ale kašle na ně. Bere to tak, že pokud může pomoci i jen jedinému dítěti ve špatné situaci, stojí to za to.

Zápach nás udeřil do nosu dřív, než jsem strčil klíč do zámku. Zaklel jsem, odjistil pistoli a zatlačil do dveří.

„Ničeho se nedotýkej,“ zavrčel jsem na Beccu za sebou.

„Prokrista,“ zasténala tlumeně. Bezpochyby si dala něco přes nos. „Co je to?“

Ten smrad bych poznal kdekoli. V hlavě se mi vynořily záblesky časem poznamenaných vzpomínek na mrtvolu rodičů na podlaze, na jejich krev vsakující se do koberce.

Odehnal jsem je a zvedl si límec trička, abych si zakryl ústa a nos. Ruku se zbraní jsem napřáhl před sebe.

Ze síly toho zápachu mi slzely oči. Odkopl jsem hromadu pošty na podlaze za dveřmi a vydal se dál do prachem pokrytého bytu.

„Proboha, Julie,“ zasyčel jsem, protože jsem věděl, co najdu. Opatrně jsem našlapoval přes kuchyni. Všiml jsem si převrácené staré židle a plesnivějící kávy ve staromódním hrnku na stole.

Všechno tu bylo strašně zastaralé. Julia nekecala, když říkala, že moc věcí k životu nepotřebuje. Každá věc v tomhle bytě vypadala jako zakoupená v bazaru, nebo přímo ulovená na smetišti. Co sakra dělala se všemi těmi penězi, co jsme jí platili?

„Corve,“ ozvala se Becca tiše za mnou. „Myslím... že tam nedokážu jít.“

„Chtěla jsi jít se mnou,“ připomněl jsem jí šeptem. „Tak pojď sem. Drž se mi nablízku, jinak tě nebudu schopnej chránit.“

Po špičkách přiběhla blíž a nalepila se na mě, jak jsem jí řekl.

„Co je to?“ zakňourala a dusila se tím smradem, který jí bezpochyby pronikal do hrdla stejně jako mně.

Mohla to být jenom jedna věc.

Nakoukl jsem napravo a nalevo, k otevřenému obýváku a k ložnici, všechno se mi však zdálo v pořádku. Byl tu další starý nábytek. Kolem postele a na stolcích se tyčilo několik komínků zažloutlých brožovaných knih.

Před námi byly dvoje dveře. Jedny nepochybně vedly do koupelny a ty druhé... Asi do její pracovny. Byla to podmínka pro tuhle práci. Potřebovala mít oddělenou kancelář, která by se dala zamknout. Aby tam mohla mít sejf na svoje poznámky a pevnou telefonní linku.

Otevřel jsem dveře nalevo.

Koupelna. Čistá.

Becca přišla blíž ke mně. Neslyšel jsem ji už dýchat, protože jsem otvíral druhé dveře – dvěma prsty jsem pohnul klikou a pak do nich strčil, aby se otevřely.

Věděl jsem, co tam najdu, ani tak to však nebylo snadné přijmout.

„Do prdele,“ zaklel jsem a rychle se po pokoji rozhlédl, než jsem sklonil zbraň.

Becca za mnou zvracela na podlahu a chytla se mě za paži, aby nepadla na zem.

Počkal jsem, až skončí a zase vstane.

Smrad z mrtvoly byl tak strašný, že jsem málem napodobil Beccu, už jsem však cítil horší. A taky jsem viděl horší věci.

To samozřejmě neznamenalalo, že mě ten hrůzný obraz násilí před námi vůbec nerozrušil.

Julia nehybně seděla na dřevěné židli před dřevěným stolem u okna zakrytého závěsem. Její hlava skloněná na stůl byla zakrytá rozházenými čistými poznámkovými papíry.

Její pokožka získala narudlý a nazelenalý odstín a na místech, kde měla držet, se propadala.

Žaludek se mi však nesvíral jen samotným odporem z její mrtvoly, horší byly ty věci, co jí trčely z těla. Teď spíš teda visely, jak se na jejím těle podepsal čas.

Ostré konce tužek, per a malé stříbrné kousky – možná to byly kancelářské sponky.

Na zadní straně jedné paže se vinula řada něčeho, co vypadalo jako svorky do sešíváčky.

Ovšem zlatým hřebem všeho – tím, co zapříčinilo její smrt – byl kabel od telefonu třikrát omotaný kolem tenkého hrdla. Kůže kolem pevné béžové svinuté šňůry byla teď napuchlá.

„Proboha, právě jsem na místě zločinu vyklopila svou DNA,“ vydechla Becca a stále se po namáhavém zvracení snažila popadnout dech.

„S tím si nedělej hlavu,“ řekl jsem jí a vešel dál do malé pracovny. „Pošlu sem čistící čet, aby se o to postarala. Poldové se toho nedotknou.“

Všiml jsem si, že je sejf vedle stolu otevřený a vysypaly se z něj papíry. Všechny Juliiny poznámky o dětech, které jí volaly. Pečlivě zaznamenané její rukou černým inkoustem, některá místa byla podtržená, zakroužkovaná nebo zvýrazněná.

Nohou jsem sejf přivřel a našel na číselníku stopy krve.

Ať už jí to provedl kdokoli, přinutil ji sejf otevřít.

Naklonil jsem se přes Julii a přitiskl si tričko pevněji k ústům a nosu. Zjistil jsem, že telefonní kabel je vytržený ze zdi.

Její mobil zůstal ležet na stole. Klepl jsem do displeje, přístroj byl však vybitý. Vzal jsem ho a zastrčil do vnitřní kapsy bundy. Doufal jsem, že v něm najdeme něco, cokoli, co by nás zavedlo k osobě, která je za tohle zodpovědná.

Možná že někomu z nás začala psát zprávu. Nebo zanechala hlasovou nahrávku. Nebo útok natočila. Prostě něco.

Julia byla chytrá, byla ale tak moc chytrá? Byla schopná rychle zareagovat, nebo se k ní ten útočník připlížil?

Držel jsem ruku nad Juliiným ramenem a nedokázal se přimět, abych se jí dotkl.

Nechal jsem na sebe dolehnout smutek a prázdnotu, ale jen na vteřinu. Zasloužila si, aby po ní někdo truchlil. Bylo jí teprve dvacet šest a z rodiny jí nezůstal nikdo, kdo by o ni měl zájem.

„Mrzí mě to,“ zašeptal jsem směrem k ní. „Najdu toho, kdo ti to udělal, a přinutím ho za to zaplatit.“

Sevřel jsem ruku do pěsti a spustil ji.

„Bud' trochu užitečná,“ řekl jsem Bece. „Posbírej ze sejfu všechny ty papíry. Ten, kdo to udělal, sebral poznámky, co na něj měla, abysme ho nechytli.“

„Cože?“

Zapomněl jsem, že Becca o našem malém humanitárním projektu nic netuší.

Neví toho hodně.

A o spoustě věcí by ani vědět neměla.

Jestli ví, co je pro ni dobré, vypadne z téhle pekelné díry hned, jakmile se Ava Jade vrátí. Možná by ji o tom její kamarádka mohla přesvědčit.

Když jsem jí neodpověděl, klekla si a začala shrnovat papíry k sobě. Držela se přitom od Juliina těla, co nejdál mohla.

Jakmile z nich vytvořila úhlednou hromádku, rozťeseně se postavila na nohy a zastrčila si je pod paži.

Zkontroloval jsem pokoj, jestli tu nenajdu další důkazy, pohledem jsem se však pořád vracel k Julii.

Něco na její smrti, na tom způsobu provedení, mi nesesedělo.

Nezdálo se mi, že by nějakí šmejdi, na kterých jsme v Thorn Valley vykonali odplatu, byli tohohle schopní.

Většinou to bývají ožralové, kreténi. Skutečně vyšitý byl možná jeden z padesáti, jenže takoví už jsou po smrti.

Ať jí to udělal kdokoli, hrál si s ní. Kurva, vždyť z ní udělal lidský jehelníček. Zvráceně mi to připomínalo něco, co by mohl dokázat Rook, jenže ten by nikdy nezpůsobil takovou bolest nevinnému člověku.

Nějakému netvorovi určitě.

Ale ne holce, jako byla Julia.

Ne úmyslně.

A tohle celé bylo zatraceně úmyslné.

Něco mi unikalo.

„Corve,“ řekla Becca. Zase dávila. „Můžeme už jít?“

„Co je to?“

„Co je co?“

Zamračil jsem se na hrubou rýhu v tmavém dřevě pod poznámkovým papírem vedle Juliiny hlavy.

Odstřčil jsem papír z cesty a zjistil, že je ta rýha ve dřevě zakřivená.

Rychle jsem začal rvát papíry ze stolu a odhalil kličkatá písmena vyrytá do povrchu.

„Promiň, Julie,“ ucedil jsem, zvedl její těžkou hlavu ze stolu a opřel tělo do židle. Na papírech zůstala skvrna od jejích rozkládajících se pozůstatků a přilepila je k povrchu stolu. Musel jsem je odrýpnout, abych je uvolnil. Polkl jsem žluč, která se mi tlačila do krku.

Otřel jsem předloktím to, co zůstalo na desce, a couvl, abych si přečetl vzkaz, který tam pro mě byl.

Ne, pro mě ne.

Pro nás.

Dost bylo mršin pro Vrány.

Pod spěšně naškrábaným textem byla ještě menší písmena. Podepsal se.

Zařval jsem. Do žil se mi vlil vztek a vybuchl mi v očích. Viděl jsem rudě. Odmrštil jsem stůl, prudce se otočil a odmaširoval z pracovny přes kuchyň až k hlavním dveřím. Potřeboval jsem na vzduch, abych se vzpamatoval.

Sevřel jsem v rukou zábradlí, abych v sobě potlačil vztek. Zatínal jsem prsty do starého dřeva tak, až prasklo. Polkl jsem hněv.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pokřivené duše.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.